

Arrest

nr. 177 680 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit, bent u joods van etnische origine. U bent geboren te Bagdad waar u ook woonde.

U heeft uw middelbare school afgewerkt te Bagdad, waarna u in de periode 2009-2013 enkele cursussen fotografie en journalistiek heeft gevolgd. Van 2009 tot 2010 werkte u voor de krant "el Tigahaat" als fotograaf. Toen uw contract afliep in 2010 bent u begonnen werken voor het "el Nader" agentschap, een culturele en politieke organisatie. Daar werkte u voor hun krant tot juni 2012 als fotograaf. In 2011 richtte u ook uw eigen krant op, "el Buad el Akhar", gericht op jongeren. Deze heeft u begin 2012 opgedoekt toen u door Jaesh al Mehdi (JAM) werd gevraagd om bij hen te werken ofwel te stoppen met de krant. Daarna werkte u tot 2013 als vrijwilliger bij het Iraakse Rode Kruis, waar u hulp

bood aan gewonde mensen. Op 15 of 16 juli 2013 vertelde een vriend/collega bij het Rode Kruis u dat u op de lijst van Asa'ab Ahl al-Haqq (AAH) stond en dat u werd gezocht. Ze vermoedden dat u werkte voor de Turkse en Qatarese inlichtingendiensten. Daarop bent u onmiddellijk naar Erbil vertrokken waarna u op 19.07.2013 vertrok naar Turkije. In Turkije deed u een administratieve job om Iraakse burgers in Turkije te helpen. U verliet Turkije in februari 2015 en reisde verder via Griekenland. Daar heeft u moeten wachten op een smokkelaar en werd u ook gedurende 40 dagen vastgehouden in de gevangenis. Begin juli 2015 reisde u verder naar België, waar u op 28.07.2015 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: identiteitskaart, kaart vakbond journalisten, vrijwilligerskaart Rode Kruis, perskaart, brief el Nader agentschap (Engels en Arabisch), drie attesten, en twee edities van uw eigen krant. Daarnaast legt u volgende foto's of kopieën van documenten neer: email advocaat Griekenland (ivm klacht ECHR), certificaat vrijwilliger in Istanbul, aanhoudingsbevel Griekenland, vrijlatingsbewijs gevangenis Griekenland, asielaanvraag in Turkije, foto paspoort, 7 internetartikels, foto van uzelf in de Griekse gevangenis, foto van milities in Bagdad, foto van een dode journalist, 4 foto's van afgifte certificaten en certificaat BAMRO.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u begin 2012 door Jaesh el Mehdi (JAM) werd aangesproken omdat ze wilden dat u voor hen ging werken. Indien u dat niet zou doen, zou u uw krant moeten opdoeken. Verder werd u op 15 of 16 juli 2013 door een vriend gewaarschuwd dat uw naam op de lijst van Asa'ab Ahl al-Haqq (AAH) stond omdat ze u ervan verdachten voor de Turkse en Qatarese inlichtingendiensten te werken. Hierdoor vreest u gedood te worden bij een terugkeer naar Irak. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal echter beslist dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft de vraag van JAM om uw krant el Buad el Akhar op te doeken, verklaart u dat u begin 2012 werd aangesproken door het Al Tayar el Sadri kantoor (volgens u behorend tot Jaesh el Mehdi) die u zou gevraagd hebben om bij hen te werken ofwel te stoppen (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). U besloot meteen met uw krant te stoppen wegens 'de politieke druk'. Hieromtrent kunnen evenwel de volgende opmerkingen gemaakt worden. U staft uw activiteiten als journalist/fotograaf dan wel aan de hand van perskaarten, vakbondkaarten, brieven en attesten (documenten 1-4, 23-24) en u legt ook twee edities neer van de krant el Buad el Akhar (documenten 29-30) (die naar eigen zeggen uw eigen krant zou zijn en dus aan de kern zou liggen van de vraag van JAM om ofwel bij hen te werken ofwel om te stoppen met de krant), toch dient opgemerkt te worden dat uw loutere werk als journalist/fotograaf op zich niet kan volstaan om een beroep te doen op internationale bescherming. Een hieraan gekoppelde vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Om onderstaande redenen bent u daarin niet geslaagd.

Om te beginnen kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij het feit of u wel degelijk de eigenaar was van de bewuste krant el Buad el Akhar. Zo zegt u te denken dat er vier schrijvers voor de krant werkten (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Gevraagd naar het exacte aantal, zegt u "er zijn te veel dingen gebeurd, te veel gebeurtenissen. Het is ook druk, te veel drukte, het is 4 jaar geleden, daarom kan ik het aantal van de schrijvers niet herinneren" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Gevraagd naar het aantal werknemers bij de krant, antwoordt u "rond 9 à 11 personen, ik weet het niet precies. I am not very sure." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Ook de datum van oprichting en stopzetting van de krant kan u met moeite in de tijd te situeren (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p.8). Van iemand die zijn eigen krant zou hebben opgericht en deze bovendien uit eigen zak zou financieren zoals u beweert, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij tenminste de juiste data van oprichting en stopzetting van zijn krant kan vermelden, alsook het correcte aantal schrijvers en werknemers die hij in dienst had en betaalde. Dit is hier niet het geval, waardoor er meteen ernstig voorbehoud kan geplaatst worden bij de vraag van JAM aan u persoonlijk om de krant stop te zetten (omdat u er de eigenaar/ oprichter van was). Verder blijft u uitermate vaag over een aantal elementen in verband met de problemen die u zou gehad hebben met JAM. Gevraagd waarom u met de krant bent gestopt, zegt u simpelweg "politieke druk" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Gevraagd om te beschrijven wat er gebeurd is, antwoordt u "er was Al Tayar El Sadri kantoor, ze behoren tot Jaesh el Mehdi. Ze hadden mij gevraagd om bij hen te werken ofwel te stoppen" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Wanneer u daarna meermaals gevraagd wordt om hier meer over te vertellen, antwoordt u "bekende milite en heeft genoeg criminele daden" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 9).

Daarnaast verklaart u ook dat "ik heb geen probleem met Jaesh el Mehdi. Ze hebben enkel gevraagd om ofwel met hen te werken of te stoppen met de krant en ik heb besloten om te stoppen." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 9). Dergelijke verklaringen aangaande de vraag van JAM om te stoppen met de krant en/of het achterliggende motief zijn echter bijzonder vaag en onduidelijk. Zodoende brengt u geen concrete en overtuigende elementen aan waaruit uit dit voorval een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten blijken.

Hierbij kan nog toegevoegd worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat sjiitische volksmilities in Irak, zoals JAM die u in deze vernoemt, een zeer solide steunbasis hebben onder de bevolking en een grote aantrekkingskracht hebben op vrijwilligers om zich bij hen te voegen, omwille van het sociaal prestige dat lidmaatschap bij deze milities inhoudt en omwille van de financiële voordelen. Het CGVS vraagt zich in deze context luidop af waarom men van u dan zou eisen 'voor hen te werken'. Dit maakt uw verklaringen omtrent uw aanvaring met JAM des te bedenkelijker.

Bovenstaande opmerkelijkheden doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van het feit dat u een eigen krant zou hebben gehad en u daarom door JAM zou zijn aangespoord om deze stop te zetten en zich in de plaats bij hen te voegen.

Ten tweede haalt u een bedreiging aan van AAH die u via een vriend/collega te horen zou hebben gekregen, nl. het feit dat u op de lijst van AAH zou staan omdat ze u ervan verdachten voor de Turkse en Qatarese inlichtingendiensten te werken (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 16-17) – dit zou volgens uw eigen woorden dé reden geweest waarom u uiteindelijk Irak hebt verlaten op zoek naar internationale bescherming. U kan dit gegeven echter op geen enkele manier aannemelijk maken. U legt hierover namelijk zeer vage en weinig overtuigende verklaringen af. U zou van de bedreiging op de hoogte gesteld zijn op 15 of 16 juli 2013 op café, via uw vriend/collega. U weet echter niet hoe uw vriend aan die informatie is geraakt. Gevraagd hoe hij te weten is gekomen dat u werd gezocht, antwoordt u met het weinigzeggende "hij woont in een sjiitische wijk en hij is een sjiiet. Van wat ik denk is dat hij contact heeft met die milities. En daarom is hij het te weten gekomen. Dat is van wat ik denk." en zegt u letterlijk dat u niet weet hoe hij daarvan op de hoogte was (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 17). Aangezien u verklaart dat uw vriend geen banden heeft met AAH, wordt u gevraagd hoe u dan zeker kan zijn dat u door AAH werd gezocht. Daarop zegt u: "in Erbil heb ik sjiitische journalisten gebeld en heb ik het gevraagd. Na enkele uren hebben ze teruggebeld en zeiden ze dat ze geen informatie daarover kunnen geven." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 17), wat ook een weinigzeggend antwoord is. Later zegt u dat noch uw vriend noch de journalisten u met zekerheid konden zeggen dat de dreiging van AAH kwam. Nogmaals gevraagd hoe u dan zeker weet dat het om AAH ging, zegt u "omdat mijn vriend dat had gezegd" en dat hij u niet meer informatie wou geven 'uit angst'. Wanneer u wordt gevraagd hoe u hem dan kon geloven, antwoordt u "omdat mijn band met hem sterk is. We hebben niets gemeenschappelijks dat hij mij in de val zou willen lokken." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 18). Indien uw vriend/collega werkelijk een goede vriend van u was, zoals blijkt uit uw verklaringen ("zonder die vriend die het mij had doorverteld over de AAH, zou ik nu gearresteerd zijn of misschien ook dood", gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 20), en hij het was die u van de bedreiging tegenover u op de hoogte bracht, dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van wie de nakende dreiging tegenover u uit ging of dat u op zijn minst concretere informatie kan geven waarover uw vriend op dat moment beschikte om u op die manier te beschermen. Uw verklaring dat uw vriend 'angst' zou hebben weegt hier niet op tegen. Bijgevolg blijkt dus uit uw verklaringen dat u niet in staat bent om enige concrete informatie te geven over de door u aangehaalde bedreiging. Van iemand die vernomen heeft te worden gezocht door AAH, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover concrete, gedetailleerde en overtuigende informatie kan geven. Door het totale gebrek aan concrete elementen worden uw verklaringen hieromtrent door het Commissariaat-generaal dientengevolge zwaar in twijfel getrokken.

Uw verklaringen worden vervolgens nog verder in twijfel getrokken wanneer blijkt dat u niet weet waarom ze u ervan zouden verdenken om voor de Turkse en Qatarese inlichtingendiensten te werken (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 20). Verder antwoordt u dat "van wat ik persoonlijk denk is het omdat ik meerdere keren naar Turkije ben geweest en met een groepje politiciers ben samengekomen. Dat is wat ik er persoonlijk van denk." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 20). Gevraagd wat u daar dan met die politici deed, zegt u vervolgens dat u gewoon op reis was en u niet met hen werkte (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 20). U vermoedt verder dat het iets zou te maken hebben met het feit dat "alle sjiitische personen in Irak verdenken dat de milities rondlopen in Turkije en Qatar en dat het probleem is dat er ruzie is in Irak, Turkije en Qatar" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 20). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt waarom ze u dan zouden willen, antwoordt u: "dat weet ik niet" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen zijn allesbehalve concreet. U slaagt er met andere woorden niet in om enige aannemelijke verklaring aan te reiken waarom zij u van dergelijke praktijken zouden verdenken. Betreffende de meest cruciale aspecten van uw asielrelaas,

namelijk het feit dat u door AAH wordt geïnterviewd en de reden hierachter, kan u geen enkel overtuigend element aanbrengen en kan u bovendien geen reden aanhalen om deze onwetendheid te rechtvaardigen. Aldus blijken uw verklaringen omtrent de dreiging vanwege AAH enkel en alleen gestoeld op blote, persoonlijke overtuigingen en enkele vermoedens zonder dat deze op enige manier gestaafd of geconcretiseerd worden. Van een asielzoeker met gegronde vrees voor vervolging mag evenwel worden verwacht dat hij coherente en volledige verklaringen aflegt en dat hij op zijn minst nauwkeuriger kan aangeven hoe hij weet wie zijn vervolgers zijn en wat de precieze reden achter de vervolging is, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat u moeite blijkt te hebben om concreet te antwoorden op de vragen hoe u weet door wie, hoe en waarom u precies vervolgd wordt, is bijgevolg weinig aannemelijk waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan deze feiten.

Ten derde haalt u ook aan dat u van joodse etnische origine zou zijn, maar u verklaart meteen dat u daardoor geen problemen heeft gekend en dat dat niet de reden is waarom u uit Irak bent vertrokken (gehoorverslag 29.01.2016, CGVS, p. 9 + gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 15). Zelfs al zou u met die intentie naar België zijn gekomen, dan nog bent u er niet in geslaagd om voldoende overtuigende elementen aan te reiken om het Commissariaat-generaal van uw joodse etnische origine te overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw moeder moslima is, waardoor u a priori niet als etnische jood kan beschouwd worden. In de Tanach (i.e. joodse religieuze literatuur) staat letterlijk het volgende: "3 neither shalt thou make marriages with them: thy daughter thou shalt not give unto his son, nor his daughter shalt thou take unto thy son. 4 For he will turn away thy son from following Me, that they may serve other gods; so will the anger of HaShem be kindled against you, and He will destroy thee quickly." (Deuteronomy, D'varin 7, 2-3, COI blauwe map), waarmee bedoeld wordt dat een kind van een niet-Joodse vrouw geen Jood is. Verder is ook uw vader, van wie u beweert dat hij Jood is, ook uit een interreligieus huwelijk geboren, daar uw grootmoeder langs vaderskant volgens uw verklaringen christen is (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 2). Geconfronteerd met het feit dat u dus volgens de Thora dus niet aanzien wordt als joods, antwoordt u dat u weet dat "iedereen die een Joodse moeder heeft wordt als Jood beschouwd. Maar ieder die een goed hart heeft wordt ook als een Jood beschouwd" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 12). Dit zijn evenwel verklaringen naast de kwestie.

Naast het feit dat u volgens de joodse traditie dus niet als etnische Jood kan aanschouwd worden, slaagt u er niet in om het Commissariaat-generaal van het tegendeel te overtuigen en wel om onderstaande redenen. U bent niet in staat om gedetailleerd te antwoorden op vragen over fundamentele Joodse principes en tradities: "Ik weet alleen de belangrijke dingen zoals Thora is via Moses naar ons gebracht en dat wij mogen geen varkensvlees eten we mogen niet gokken." (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9). Gevraagd of er bepaalde tradities zijn in het jodendom, zegt u: "Ik heb gezegd dat ik niet zo heel gelovig ben en ik weet niet echt heel veel van geloof maar mijn info is algemene info [...]" (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt hoe u dan wel kan overtuigen van uw joodse etnische origine, zegt u dat "ik heb eerder gezegd, ik ben jood, maar ik ben niet radicaal en ik doe niets met mijn geloof. Ik heb antwoord gegeven alleen omdat u mij gevraagd hebt, om eerlijk te zeggen dat ik jood ben en voor de rest doe ik niets met mijn geloof" (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9). Wanneer u traditionele en fundamentele Joodse symbolen of feestdagen worden voorgelegd, bent u ook dan niet in staat om hierover gedetailleerd en doorleefd te vertellen. Zo werd u gevraagd waarvoor pesach staat, waarop u antwoordt: "het is een feest, de details ken ik niet." (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 15). Verder verklaart u vaag te hebben gehoord over rosh hashana, maar u herinnert zich niets (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 15). Het is bijzonder merkwaardig dat u, zelfs als niet-praktiserende jood, niet zou weten wanneer het Joodse nieuwjaar of paasfeest valt (zie toegevoegde informatie), laat staan er nooit van te hebben gehoord. Ook van Yom Kippur, dé heiligste dag van het jaar voor de joden (zie toegevoegde informatie), zou u nooit gehoord hebben en haalt u wederom aan dat u "enkel simpele dingen, zoals ik zei, ik ben niet gelovig en ik ken geen details" (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 16). U beperkt zich doorheen uw verklaringen tot een aantal algemeenheden en makkelijk in te studeren zaken, zoals bijvoorbeeld de Farhoud die u meermaals aanhaalt (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9-11; gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 8). Verder is het ook zeer merkwaardig dat u geen enkele joodse pelgrimssite kan opnoemen. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u naast de kwestie (CGVS 29.01.2016 p. 9). Indirect laat u echter wel vallen dat er geen synagogen zouden zijn in Irak. ("Ook zelfde in Irak, waar ik gewoond heb, waren geen synagogen of plaatsen waar ik iets kon doen voor mijn geloof. Het waren allemaal moslims.", gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 14). Wederom kan verwacht worden van een etnische jood dat hij tenminste op de hoogte zou zijn van de bekende joodse pelgrimssites of synagoges in uw land van herkomst zoals bijvoorbeeld de Shaf ve'Yativ synagoge en de Meir Taweig synagoge in Bagdad (zie toegevoegde info in administratief dossier). Van iemand die

beweert jood te zijn, ook al is deze niet praktiserend, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van fundamentele en basisprincipes van het jodendom en hieromtrent concrete, gedetailleerde, overtuigende en doorleefde elementen kan aanbrengen om het Commissariaat-generaal van zijn joodse etnische origine te overtuigen, zeker in een maatschappij als de Irakese waar u vandaan komt en die gekenmerkt wordt door steeds groter wordende interreligieuze en etnische splijtzwammen. Dit is in casu niet het geval.

Daarenboven wordt uw joodse origine verder in twijfel getrokken door de volgende elementen. Wanneer u gevraagd wordt of u andere joodse Irakezen kent, antwoordt u "persoonlijk niet, enkel joodse Irakese kranten. Daarom wil ik in de toekomst contact houden met hen, met joodse Irakezen om mijn etnie te bewijzen" en zegt u dat u ze natuurlijk kent, weliswaar niet bij naam. Meteen daarna legt u een reeks inconsistente verklaringen af over of deze andere joden nog al dan niet in Irak zouden verblijven. U herhaalt daarop dat er daarover in joodse kranten niets staat (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt of er joodse kranten bestaan in Irak, zegt u van niet (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 14). Als u beweert van joodse etnische origine te zijn en bovendien actief te zijn in de krantenwereld (zie boven), dan is het toch bijzonder vreemd dat u zich tegenspreekt over het al dan niet bestaan van joodse kranten in uw land, en dat u – gelet op de specifieke positie van de joden in Irak (zie boven) – amper verklaringen kan afleggen over de aanwezigheid van andere joden op Iraaks grondgebied.

Daarnaast legt u ook weinig overtuigende verklaringen af over de mogelijkheden om als jood naar Israël te verhuizen, hoewel u daar in uw eerste gehoor toch allusie op maakte ("Ik heb jammer genoeg geen officiële documenten om te bewijzen dat ik Jood ben, anders had ik contact opgenomen met Israël. En dan was ik gegaan naar daar", gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9). U gevraagd of er een procedure of wettelijke regeling bestaat om vanuit het buitenland als jood naar Israël te verhuizen, blijkt u hier geen duidelijk antwoord op te kunnen geven – u verwijst enkel vaagweg naar 'een wet' maar enig detail kan u daarover niet geven. Van iemand die beweert joods te zijn in een land zoals Irak, kan toch verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn van dergelijke procedures.

U mag volgens uw verklaringen dan wel niet praktiserend gelovig zijn; van u kan redelijkerwijs verwacht worden dat u van de hierboven opgesomde elementen over uw joodse religieus-etnische achtergrond beter op de hoogte bent of coherente verklaringen aflegt, zeker in de context van Irak waar u woonde, een land met een steeds repressiever karakter ten opzichte van joden (zie toegevoegde informatie).

Aanvullend dient gewezen te worden op uw verklaringen als zou u moeite hebben met het onthouden van data, het zich concentreren en het zich niet kunnen herinneren van bepaalde feiten (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 3; gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 15, 22). U wijt deze problemen aan uw verblijf in de gevangenis in Griekenland (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 15). Hoewel u verklaart hiervoor naar een dokter geweest te zijn in Griekenland (gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 15), legt u geen enkel begin van bewijs voor dat de door u aangehaalde geheugen- en/of cognitieve problemen zou kunnen aantonen. Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt nergens uit uw gehoren dat u met uw geheugen enig probleem zou hebben. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen aldus de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen geenszins wijzigen.

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Zo hebben uw identiteitskaart (document 24C) en de foto van uw paspoort (document 17) immers louter betrekking op uw persoonsgegevens. Verder verandert het door u neergelegde certificaat van het rode kruis (document 23B en 28) en uw certificaat van vrijwilligerswerk in Turkije (document 21) hier ook niets aan, daar er volgens uw verklaringen geen link is tussen de door u aangehaalde bedreiging en uw verschillende jobs (gehoorverslag dd. 18.02.2016, CGVS, p. 17). Daarenboven hebben deze jobs ook weinig te maken met uw profiel van journalist/fotograaf. In verband met de e-mail van uw advocaat Griekenland inzake klacht ECHR, aanhoudingsbevel Griekenland, vrijlatingsbewijs gevangenis Griekenland, asielaanvraag Istanbul en foto van uzelf in de gevangenis, kan uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie tijdens uw reis naar Europa en de moeilijkheden die u onderweg in Griekenland zou gekend hebben; deze feiten zijn echter van ondergeschikt belang voor de beoordeling van uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Irak. De documenten in verband met uw journalistieke activiteiten (documenten 1-4, 23-24 en 29-30) werden reeds eerder besproken (zie boven). De overige 7 internetartikels, foto van milities in Bagdad, foto van een dode journalist hebben louter betrekking op de algemene situatie in uw land en kunnen niet in verband gebracht worden met uw persoonlijk asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad

worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, dit in het kader van de subsidiaire bescherming, van de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vraagtekens plaatst bij het feit of verzoekende partij wel degelijk de eigenaar was van de bewuste krant *el Buad el Akhar*, oppert verzoekende partij dat rekening gehouden moet worden met de amateuristische context waarbinnen deze krant een jaar lang verscheen. Het is correcter om de krant te beschouwen als een soort studentenblad op erg beperkte schaal. Niettemin zag het *el Mehdi*-leger er een kanaal in om jongeren te bereiken. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat de tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal moeilijkheden had om bepaalde woorden correct te vertalen, van zodra dit jargon betrof. Hierdoor viel verzoekende partij dan ook noodgedwongen op het Engels terug. Volgens verzoekende partij kreeg verwerende partij hierdoor een verkeerde indruk van haar verklaringen.

2.2.5.2. Wat betreft het argument van verzoekende partij inzake de op het Commissariaat-generaal aanwezige tolk, stelt de Raad vast dat de tolk tijdens het tweede gehoor verschillende specifieke woorden niet bleek te kennen en alles moest opschrijven om te kunnen vertalen. Hierdoor werden de vragen verschillende keren geherformuleerd door de *protection officer* en antwoordde verzoekende partij soms uit eigen beweging in het Engels. Hieruit blijkt evenwel op zich niet dat verzoekende partij bepaalde zaken niet zou hebben kunnen aankaarten. Toen het gehoor al even bezig was werd door de tolk aangegeven dat verzoekende partij in schrijftaal sprak in plaats van spreektaal en moeilijke woorden gebruikte, waardoor de tolk alles moest opschrijven om dan te kunnen vertalen naar spreektaal en dan naar het Nederlands (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 12). Verzoekende partij legde hieromtrent uit dat zij standaard-Arabisch sprak omdat zij dit gewend was van tijdens haar reizen daar men haar toen niet verstond als zij Irakees sprak. Vervolgens ging zij ermee akkoord dat zij voor de rest van het gehoor Irakees zou spreken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 13). Hierna kon de tolk makkelijker vertalen, zo blijkt uit het verloop van het gehoor. Aan het einde van het gehoor stelde verzoekende partij dat zij alles over haar problemen heeft kunnen vertellen. Zij merkte weliswaar op niet alle vragen te hebben verstaan, doch gaf zij hierbij zelf aan dat zij dan telkens om verduidelijking heeft gevraagd. Ten slotte verklaarde zij nog uitdrukkelijk de tolk goed te hebben begrepen en daarnaast had zij, noch haar raadsman, verdere opmerkingen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 23). Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat haar vage verklaringen te wijten zijn aan de problemen die de tolk tijdens haar tweede gehoor had met het vertalen van haar verklaringen.

Voorts treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat van iemand die zijn eigen krant zou hebben opgericht en deze bovendien uit eigen zak zou financieren zoals verzoekende partij beweert, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze tenminste de juiste data van oprichting en stopzetting van zijn krant kan vermelden, alsook het correcte aantal schrijvers en werknemers die hij in dienst had en betaalde, *quod non in casu*. Het feit dat deze krant slechts gedurende een jaar verscheen, in een amateuristische context zoals verzoekende partij zelf stelt, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Daarnaast is de Raad nog van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat het *el Mehdi*-leger in haar krant een kanaal zag om jongeren te bereiken, geenszins overtuigend overkomt, gezien verzoekende partij zelf aangeeft dat de krant slechts op erg beperkte schaal werd uitgegeven. Verzoekende partij geeft dan ook geen afdoende verklaring waarom een sjiitische militie haar zou benaderen om met hen samen te werken.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat zij op de lijst van AAH zou staan omdat ze haar ervan verdachten voor de Turkse en Qatarese inlichtingendiensten te werken gelet op haar zeer vage en weinig overtuigende verklaringen dienaangaande, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij dit vernam van haar collega A. A. en bemerkt zij dat zij tijdens haar gehoor het vermoeden uitte dat deze collega misschien bepaalde contacten onderhield met milities. Daar de leidinggevendenden binnen de Rode Halve Maan een verstandhouding dienen te onderhouden met de milities is het niet verwonderlijk dat deze man zo via-via werd ingelicht over het gevaar dat één van zijn medewerkers mogelijks liep. Anderzijds is het evenmin verwonderlijk dat hij geen informatie over zijn bronnen wou verschaffen. Overigens is A. A. geenszins “een goede vriend”, doch eerder “een goede oude collega”. Verzoekende partij heeft vervolgens de informatie die zij had verkregen van A. A. afgetoetst bij de heer R. A. M. D., voorzitter bij de Iraakse unie van journalisten. De uitspraak van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij er zeker van was dat hij de waarheid vertelde “(O)mdat mijn band met hem sterk is. We hebben niets gemeenschappelijks dat hij in de val zou willen lokken.”, had betrekking op deze laatste. Ten slotte haalt verzoekende partij nog aan dat zij op de lijst van AAH is beland omwille van haar vele reizen naar Turkije. Er dient hierbij rekening gehouden te worden met het feit dat zij door de buitenwereld beschouwd werd als zijnde soenniet, hetgeen haar reizen “extra verdacht” maakten. Ook heeft zij gestudeerd en is zij van redelijk goede komaf. Dergelijke personen worden door de milities al snel met Qatar geassocieerd, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog niet volstaat om de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt enige concrete informatie te geven over de door haar aangehaalde bedreiging door AAH, in een ander daglicht te stellen. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij wel degelijk blijkt dat de collega die haar op de hoogte bracht van het feit dat zij op de lijst van AAH zou staan een goede vriend is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 17-20). Haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij zeker wist dat hij de waarheid vertelde “(o)mdat mijn band met hem sterk is. We hebben niets gemeenschappelijks dat hij mij in de val zou willen lokken” had wel degelijk betrekking op de persoon die haar vertelde dat zij op de lijst van AAH stond en niet op de journalist die zij nadien contacteerde om dit na te gaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 18). Dat haar vriend zou te weten zijn gekomen dat zij op de lijst van AAH staat omwille van zijn noodzakelijke contacten tijdens zijn werk met de sjiitische milities, betreft voorts slechts een vermoeden van verzoekende partij. Tijdens haar tweede gehoor verklaarde zij immers nog dat haar vriend voor zover zij wist geen contacten had met de sjiitische milities doch dit niet zeker wist (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 17). Indien haar vriend/collega werkelijk een goede vriend van haar was en hij het was die haar van de bedreiging tegenover haar op de hoogte bracht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij beter op de hoogte is van wie de nakende dreiging tegenover haar uitging of dat zij op zijn minst concretere informatie kan geven waarover haar vriend op dat moment beschikte om haar op die manier te beschermen. Gelet op het gevaar dat verzoekende partij mogelijks liep, weegt de verklaring van verzoekende partij dat haar vriend ‘angst’ zou hebben hier niet tegen op, temeer daar haar vriend anderzijds wel het risico nam haar over de bedreiging te vertellen. Dat zij op de lijst van AAH beland is door haar vele reizen naar Turkije, door het feit dat zij gestudeerd heeft en van redelijk goede komaf is en doordat zij door de buitenwereld beschouwd wordt als zijnde soenniet, betreffen eveneens loutere vermoedens van verzoekende partij die op niets concreet gebaseerd zijn. Van iemand die vernomen heeft te worden gezocht door AAH kan evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover concrete, gedetailleerde en overtuigende informatie kan geven, *quod non in casu*. Deze vaststelling ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat journalisten binnen de huidige Iraakse context geïsoleerd worden en desbetreffend verschillende rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 33-34), wijst de Raad er evenwel op dat, zoals door verwerende partij terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, het loutere werk van verzoekende partij als journalist/fotograaf op zich niet kan volstaan om een beroep te doen op internationale bescherming. Immers dient een hieraan

gekoppelde vrees getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het komt aan verzoekende partij toe om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Omwille van bovenstaande redenen is verzoekende partij hierin niet geslaagd.

2.2.8.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om voldoende overtuigende elementen aan te reiken om het Commissariaat-generaal van haar Joodse etnische origine te overtuigen, oppert verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de concrete huidige situatie van de Joodse gemeenschap in Irak, *“of beter gezegd het gebrek eraan”*. Immers zijn er zo goed als geen Joden meer in Irak. Verder stelt verzoekende partij dat, hoewel haar kennis over Joodse tradities eerder beperkt is, haar kennis niettemin een stuk uitgebreider is dan deze die een moslim hierover zou bezitten. Bovendien bleek zij wel goed op de hoogte te zijn van haar familiegeschiedenis en de algemene toestand van de Joodse gemeenschap in Irak. Wat betreft de bemerking van verwerende partij dat zij niet als Jood beschouwd kan worden daar haar moeder geen Joodse is, verwijst verzoekende partij naar de Israëlische *“Law of Return”* die *“haar bescherming uit(strekt) tot personen in de positie waarin verzoeker zich bevindt”*. Verzoekende partij geeft aan dat zij in dit kader contact opnam met *The Jewish Agency*, doch, bij gebrek aan documenten die haar afkomst kunnen bewijzen, konden zij haar niet verder helpen (bijlage 35 van het verzoekschrift). Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar informatie waaruit blijkt dat Joden een verhoogd risico lopen in Irak (bijlage 32 van het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij volgens de Joodse traditie niet als etnische Jood aanschouwd kan worden. In de Tanach (i.e. joodse religieuze literatuur) staat immers letterlijk het volgende: *“3 neither shalt thou make marriages with them: thy daughter thou shalt not give unto his son, nor his daughter shalt thou take unto thy son. 4 For he will turn away thy son from following Me, that they may serve other gods; so will the anger of HaShem be kindled against you, and He will destroy thee quickly.”* (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 4), waarmee bedoeld wordt dat een kind van een niet-Joodse vrouw geen Jood is. Ook de vader van verzoekende partij, van wie zij beweert dat hij Jood is, is uit een interreligieus huwelijk geboren, daar haar grootmoeder langs vaderskant christen zou zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/02/2016, p. 2). Het feit dat volgens de Israëlische *“Law of Return”* ook personen naar Israël kunnen verhuizen die een Joodse vader of grootvader hebben, doet hieraan geen enkele afbreuk. Immers blijkt ook uit de informatie over deze wet (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 6) dat deze personen geen Joden zijn, doch wel het recht hebben om naar Israël te verhuizen.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat verzoekende partij ook met haar verklaringen niet kon overtuigen van het feit dat zij etnische Jood is. Zo bleek verzoekende partij niet in staat om gedetailleerd te antwoorden op vragen over fundamentele Joodse principes en tradities. Met de loutere opmerking dat haar kennis uitgebreider is dan deze die een moslim hierover zou bezitten en dat zij wel goed op de hoogte was van haar familiegeschiedenis en de algemene toestand van de Joodse gemeenschap in Irak doet zij aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Van iemand die beweert Jood te zijn, ook al is deze niet praktiserend, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van fundamentele en basisprincipes van het jodendom en hieromtrent concrete, gedetailleerde, overtuigende en doorleefde elementen kan aanbrengen, zeker in een maatschappij als de Irakese waar verzoekende partij vandaan komt en die gekenmerkt wordt door steeds groter wordende interreligieuze en etnische splijtzwammen. Bovendien legde verzoekende partij tevens tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van Joodse kranten in haar land en kon zij amper verklaringen afleggen over de aanwezigheid van andere Joden op Iraaks grondgebied, waardoor zij bezwaarlijk kan volhouden een goede kennis te hebben over de algemene toestand van de Joodse gemeenschap in Irak. Ten slotte wijst de Raad nog op de vaststellingen van verwerende partij in verband met de verklaringen van verzoekende partij over de mogelijkheden om als Jood naar Israël te verhuizen: *“Daarnaast legt u ook weinig overtuigende verklaringen af over de mogelijkheden om als jood naar Israël te verhuizen, hoewel u daar in uw eerste gehoor toch allusie op maakte (“Ik heb jammer genoeg geen officiële documenten om te bewijzen dat ik Jood ben, anders had ik contact opgenomen met Israël. En dan was ik gegaan naar daar”, gehoorverslag dd. 29.01.2016, CGVS, p. 9). U gevraagd of er een procedure of wettelijke regeling bestaat om vanuit het buitenland als jood naar Israël te verhuizen, blijkt u hier geen duidelijk antwoord op te kunnen geven – u verwijst enkel vaagweg naar ‘een wet’ maar enig detail kan u daarover niet geven.”* Derhalve bleek verzoekende partij ten tijde van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2016 nauwelijks op de hoogte te zijn van

de Israëliische wet ("*Law of Return*" van 5 juli 1950) die Joden in het buitenland het recht geeft om naar Israël te verhuizen. Van iemand die beweert joods te zijn in een land zoals Irak, kan evenwel verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn van dergelijke procedures. Het gegeven dat verzoekende partij achteraf, ná haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, contact opnam met *The Jewish Agency for Israel* (bijlage 35 van het verzoekschrift), doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. Overigens blijkt ook uit deze e-mailcorrespondentie dat verzoekende partij haar Joodse herkomst niet kan aantonen.

Uit het voorgaande dient dan ook besloten te worden dat verzoekende partij niet kan overtuigen wat betreft de door haar voorgehouden Joodse etnische achtergrond. De door haar aangebrachte informatie waaruit blijkt dat Joden een verhoogd risico lopen in Irak (bijlage 32 van het verzoekschrift) is dan ook irrelevant.

2.2.9.1. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op haar verblijf in een Griekse gevangenis in barre omstandigheden, hetgeen een diepe en traumatische indruk gemaakt heeft op verzoekende partij. Zij ondervindt hierdoor tot op vandaag geheugenproblemen en problemen met haar oog. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij tevens de correspondentie met haar Griekse advocaat waaruit blijkt dat haar zaak hangende is voor het EHRM (bijlage 36).

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van verzoekende partij tijdens haar reis naar Europa en de moeilijkheden die zij onderweg in Griekenland zou gekend hebben, deze feiten in Griekenland van ondergeschikt belang zijn voor de beoordeling van haar vrees ten opzichte van haar land van herkomst, *in casu* Irak. Deze feiten volstaan op zich evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij niet in staat is om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij laat na de door haar voorgehouden geheugenproblemen (en problemen met haar oog) te staven door middel van een medisch attest. Nergens blijkt dan ook uit dat haar cognitieve geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Zij betoogt tevens dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande gebaseerd heeft – die dateert van 6 oktober 2015 – allerm minst up-to-date is en verwijst desbetreffend naar de arresten nrs. 165 615, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 waar geoordeeld werd dat de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad gedateerd was. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad neerlegt. Uit deze informatie, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 en het rapport “*Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*” van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. Er doen zich bepaalde problemen voor in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, hetgeen vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 5-14, 19-32 en 37) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk

kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het “15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad” dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 2). De kritiek van verzoekende partij omtrent deze informatie en de in dit verband aangebrachte stukken (bijlage 18 van het verzoekschrift) – zij stelt dat het beleid van andere Europese landen irrelevant is – zijn dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 165 661 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, bemerkt de Raad dat dit een arrest betreft aangaande een asielzoeker afkomstig uit Zuid-Irak, wiens situatie geenszins vergeleken kan worden met die van verzoekende partij, die afkomstig is uit Bagdad. De verwijzing naar dit arrest is dan ook geenszins dienstig.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is en dat dan ook, gelet op het feit dat verwerende partij anders oordeelt over asielaanvragen na september 2015 dan asielaanvragen voor september 2015 terwijl de objectieve omstandigheden in het land van herkomst ongewijzigd zijn gebleven (zie bijlagen 3-4 en 15-17 van het verzoekschrift), de artikelen 10 en 11 *juncto* artikel 191 van de Grondwet geschonden werden, wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor zijn beleid(swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partij al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT